

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
39.Kpk.45.272/2014/12.

A bíróság a dr. N. Cs. I. ügyvéd () és a Kálmán, Szilasi, Sárközy és Társa Ügyvédi Iroda (1123 Budapest, Alkotás u. 39/c., ügyintéző ügyvéd: dr. S Sz.) által képviselt **Axel Springer-Magyarország Kft.** (2800 Tatabánya, Mártírok út 44.) **kérelmezőnek** a dr. B. Zs. jogtanácsos által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u.5.) **kérelmezett** ellen verseny ügyben hozott közigazgatási végzés bírósági felülvizsgálata iránt indított nemperes eljárásban meghozta a következő

V é g z é s t:

A bíróság a kérelmező kérelmét elutasítja.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 10.000,- (Tízezer) forint eljárási illetéket a kérelmező az adóhatóság külön felhívására az államnak köteles megfizetni.

Kötelezi a bíróság a kérelmezőt, hogy 15 nap alatt fizessen meg a kérelmezettnek 20.000,- (Húszezer) forint eljárási költséget.

A végzés ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 2011. március 22. napján kelt, Vj/23/2011. számú végzésével versenyfelügyeleti eljárást indított több vállalkozás, köztük a kérelmező ellen gazdasági versenyt korlátozó megállapodás tilalmának feltételezett megsértése miatt. A végzés szerint az elsőfokú hatóság észlelte, hogy az érintett vállalkozások között a 2000. év során létrejött, vasárnapi lapokkal kapcsolatos szerződések kölcsönös versenytilalomra, illetve árak egyeztetésére vonatkozó rendelkezéseket tartalmaznak. A végzés rögzíti továbbá, hogy versenykorlátozó megállapodásra utalnak a vállalkozások közötti szerződések kölcsönös versenytilalomra vonatkozó rendelkezései, mely nem csak a vasárnapi lapokra (Vasárnap Reggel és mutációi, együtt: VR) vonatkozik, hanem bármilyen nyomtatott lapra, és kiterjed a helyi elektronikus médiára is. Az eljárást megindító végzés szerint továbbá feltételezhető az is, hogy a vállalkozások egyeztetéseket folytattak és folytatnak az árus lapárokra és a hirdetési árakra vonatkozóan.

Az elsőfokú hatóság a jelen nemperes eljárás alapjául szolgáló végzés előzményeként a 2012. július 6-án kelt, Vj/23-054/2011. számú végzésével adatszolgáltatás 30 napon belül történő teljesítésére

hívta fel a kérelmezőt. A végzés jelen nemperes eljárásban releváns pontja szerint: „5. Mutassa be, hogy milyen információcsere zajlik a megyei napilapok között az egyes megyei napilapok hirdetési árai, árus ára vagy egyéb terjesztési feltételeire vonatkozóan! A kérdés megválaszolásakor adja meg azt is, hogy az információcsere pontosan milyen időszakra és mely vállalkozások között történt, illetve történik! 6. Ismertesse a megyei napilapkiadók közös hirdetésszervezési tevékenységére vonatkozó elveket és/vagy alkalmazott módszereket az alábbiak szerint: a) mely hirdetőkkal tárgyalnak közösen, b) milyen földrajzi lefedettséget biztosítanak a hirdetők számára, c) milyen terjedelemben adnak el közös felületet (helyi és országos hirdetések aránya), d) mennyiben egységesítik áraikat vagy egyéb szerződéses feltételeiket a hirdetők felé?; 8. Az országos megjelenést kereső hirdetőkkal kapcsolatban mennyire tekinthető jellemzőnek, hogy VR lapok és megyei napilapok kiadói ezen hirdetőkkal ötoldalú tárgyalásokat folytatnak a hirdetések feltételeiről?; 9. Mutassa be, hogy milyen módon és milyen formában lefektetett szabályok szerint működnek együtt a megyei napilapkiadók a VR-hez kapcsolódó Együttműködési Megállapodáson túlmenően a magatartásaik összehangolása, valamint a hirdetők felé való együttes megjelenés érdekében!”

Az elsőfokú hatóság a kérelmező 2012. augusztus 3. napján érkezett adatszolgáltatása alapján megállapította, hogy a kérelmező a feltett kérdésekre nem, illetőleg hiányosan adott választ, ezért a 2012. szeptember 1. napján kelt, Vj/23-103/2011. számú végzésében a hiányos adatszolgáltatás kiegészítésére és 4.000.000,- Ft eljárási bírság megfizetésére kötelezte a kérelmezőt. A végzésben foglaltak szerint az adatszolgáltatásra kötelező végzés 5.,6., 8. és 9. pontjai kifejezetten a megyei napilapkiadók közös hirdetésszervezési tevékenységére irányultak, ezen kérdésekre azonban a kérelmező indokolatlanul kizárólag a VR lapokra szűkített választ adott.

A kérelmező fellebbezése folytán eljáró kérelmezett a 2012. október 12-én kelt, Vj/23-121/2011. számú végzésével az elsőfokú végzést megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. A megismételt eljárás során hozott 2012. november 29. napján kelt Vj/23-130/2011. számú végzésével az elsőfokú hatóság ismételen 4.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte a kérelmezőt.

A kérelmező fellebbezése folytán eljáró kérelmezett 2013. július 12. napján kelt Vj/23-163/2011. számú végzésével az elsőfokú döntést megváltoztatta, és a kérelmezőt terhelő bírság összegét 1.700.000 forintra csökkentette. A kérelmező felülvizsgálati kérelem folytán eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 39.Kpk.46.876/3012/6. számú végzésével a kérelmezett döntését - eljárási okból - hatályon kívül helyezte és a kérelmezettet új eljárásra kötelezte.

A kérelmezett új eljárás során hozott végzésével - a bíróság megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásának eleget téve - 2014. február 4. napján kelt Vj/23-211/2011. számú végzésével a kérelmező fellebbezését ismételen elbírálta és az elsőfokú hatóság döntését az alábbiak szerint megváltoztatta: a) a kiszabott eljárási bírságot 1.700.000 forintra csökkentette, b) megállapította, hogy a kérelmező magatartása az eljárás elhúzását is eredményezte; c) azt a körülményt, mely szerint a kérelmező az eljárási bírság kiszabására okot adó magatartást súlyos jogsérelmet vizsgáló eljárásban tanúsította, a vállalkozás vagyoni helyzete és jövedelmi viszonyai körében a jogsérelmetől való elrettentés érdekében vette figyelembe; d) a jogellenes magatartás súlya körében enyhítő körülményként értékelte, hogy az Axel-Springer Magyarország Kft. utóbb eleget tett adatszolgáltatási kötelezettségének e) a jogellenes magatartás súlya körében értékelte, hogy az eljárás alá vont magatartása a valós tényállás feltárásnak megghiúsulására irányult, illetve ha csekély

mértékben is, de az eljárás elhúzódását eredményezte, f) az eljárási bírság összegének elrettentő hatását a vállalkozás vagyoni helyzete és jövedelmi viszonyai körében vette figyelembe, g) a kérelmezőnek a vizsgálói végzés meghozatalának időpontjában, az eljárási bírság kiszabásakor figyelembeveendő, 2011. évre vonatkozó nettó árbevételének összege 7.515.874.000 forint volt, így a kiszabható eljárási bírság maximuma 75.158.740 forint volt. A kérelmezett az elsőfokú végzés indokolásának alábbi részeit megsemmisítette: a) az arra való hivatkozást, hogy az új eljárásra utasító végzésében a kérelmezett a kérelmező bírságösszeg meghatározásának szempontjain túli kifogásainak nem adott helyt; b) az elsőfokú végzés azon hivatkozását, hogy a kérelmező a kötelezettsége teljesítését jobb tudomása ellenére tagadta meg; c) az arra való utalást, hogy a jóhiszeműség elvének megsértését az elsőfokú hatóság szankcionálandó körülményként vette figyelembe. Egyebekben az elsőfokú hatóság végzését helybenhagyta.

A kérelmezett a végzésében rögzítette, hogy az elsőfokú hatóság helytállóan hivatkozott arra, hogy az eljárásindító végzés a feltett kérdések tárgyát teljes egészében lefedi, hiszen a vizsgálat tárgyaként olyan potenciális jogsértést kivizsgálást jelölte meg, amely elsősorban a vasárnapi lapok kapcsán alakult ki, ugyanakkor a rendelkezésre álló szerződések arra is utaltak, hogy a versenytilalom bármely nyomtatott lapra, valamint helyi elektronikus médiára is kiterjedt. A vizsgálati eljárás megindításakor az is feltételezhető volt, hogy az eljárás alá vontak egyeztetést folytattak az árus az árus lapárakra és a hirdetési árakra vonatkozóan, ezt pedig semmi képen nem lehet úgy értelmezni, hogy az csak a vasárnapi lapokra vonatkozna. Az, hogy az 5. kérdés csak a vasárnapi lapokra vonatkozó információ cseréje terjed ki, nem vezethető le az eljárás indító végzés tartalmából. A hatodik kérdés az eljárás alá vontak közös hirdetésszervezési tevékenységének elveire, a nyolcadik pedig az országos hirdetőkkel kapcsolatos ötoldalú tárgyalásokra, a kilencedik kérdés pedig a VR-hez kapcsolódó Együttműködési Megállapodáson túlmenően megvalósuló összehangolt magatartásra vonatkozott. Mindezek alapján a kérelmezett megállapította, hogy a kérelmező válaszait indokolatlanul szűkítette le a VR lapok körére. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú végzés azon megállapítása, mely szerint az új eljárásra utasító végzés a kérelmező eljárási bírság összezszerűségén túli kifogásainak nem adott helyt, nem megalapozott, ugyanis az elsőfokú végzés érdemi vizsgálatára nem került sor. Nem látta továbbá megalapozottnak az elsőfokú végzés azon megállapítását, hogy a kérelmező jobb tudomása ellenére tagadta meg az adatszolgáltatási kötelezettségét. Ugyanakkor rögzítette, hogy a kérelmező magatartásának a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányultsága megállapítható, mert alapos indok nélkül szűkítette le az adatszolgáltatás körét. Szintén nem tartotta alaposnak az elsőfokú hatóság jóhiszemű eljárás alapelveire történő hivatkozását, melyet azzal indokolt, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályáról szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 61. § (1) bekezdésének, azaz a rosszhiszemű magatartás eljárási bírsággal történő szankcionálására vonatkozó rendelkezésének alkalmazását a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 44. §-a kizárja. A kérelmezett megállapította, hogy a kérelmező eljárási bírság alapjául szolgáló magatartása az eljárás elhúzását eredményezte. E körben rögzítette, hogy a kért adatok a tényállás tisztázásához szükségesek voltak, a kérelmező hiányos adatszolgáltatása pedig további eljárási cselekmény megtételét vonta maga után. A kérelmezett jogi álláspontja szerint tévedett az elsőfokú hatóság, amikor a jogsértés súlya keretében értékelte azt, hogy a bírságot magatartás kartell eljárásban valósult meg, ugyanis ez a körülmény az elrettentő hatás körében értékelendő. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú végzéssel ellentétben az elrettentő hatást a kérelmező jövedelmi és vagyoni viszonyai körében kell figyelembe venni. Nem tartotta továbbá megalapozottnak, így a jogsértés súlya és a felróhatóság körében figyelembe vehetőnek azt, hogy a kérelmező szándékosan szűkítette le a vitatott adatkérés tárgyát. Ugyanakkor a kötelezettségszegés a kérelmezőnek felróható volt, ugyanis a kérdésekkel kapcsolatos

értelmezési problémáját nem jelezte, a válaszait egyoldalúan és indokolatlanul leszűkítette a vasárnapi lapokra.

A bíróság összecszerúsége körében a kérelmezett rögzítette, hogy az elsőfokú hatóság összesen négy bírság összegét emelő (súly keretében a kartell eljárás, elrettentő hatás, felróhatóság keretében a szándékosság és a vagyoni helyzet) és egy csökkentő (súly körében az együttműködés) körülményt vett figyelembe. A kérelmezett a kartell eljárás keretében tanúsított magatartást és az elrettentő hatást nem külön-külön körülményként, hanem egymásra tekintettel a vagyoni helyzet körében vette figyelembe, és erre tekintettel a bírságösszeg csökkentését tartotta indokoltnak. További csökkentést eredményező tényezőként értékelte, hogy nem állt fenn az a körülmény, hogy a kérelmező jobb tudomása ellenére cselekedett volna, továbbá, hogy utóbb a kérelmező eleget tett az adatszolgáltatási kötelezettségének, így a bírság összegének kevesebb mint felére való csökkentése indokolt volt. Végezetül a kérelmezett megállapította, hogy a kérelmező 2011. évi eredménykimutatása alapján az elért nettó árbevétel helyesen 7.515.874.000.- Ft volt, így a csökkentett bírságösszeg a kiszabható maximális bírság 0,022 %-át teszi ki.

A kérelmező a végzés felülvizsgálatára irányuló kérelmet nyújtott be a bíróságra, melyben a vitatott döntés elsőfokú végzésre is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és a kérelmezett perköltségben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felülvizsgálni kért végzés sérti a Tpv. 61. § , 65.§, 70.§, 82.§-ában, valamint a Ket.1. §, 2.§, 6.§, 61.§, 72.§ bekezdés ében foglaltak alapján. Előadta, hogy nem tanúsított az eljárás elhúzására vagy a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányuló, vagy azt eredményező jogsértő magatartást. Álláspontja szerint a legjobb tudása alapján határidőben megválaszolta a kérdéseket, amennyiben a kérelmezettnek a válaszokkal kapcsolatos problémája volt, úgy lehetősége lett volna, még a határidő eljártá előtt, a kérelmezőt rövid úton hiánypótlásra felhívni, mivel a „rövid úton” való értesítés lehetőségével a kérelmezett eljárása során többször is élt, kérelmező kifogásolta ennek jogszerűségét. A versenyfelügyeleti eljárás megindítására a kérelmező által önként átadott szerződések révén került sor, így a kérelmezett nem is valószínűsíthetett olyan jogsértést amely ezen a körön túl mutat. A vizsgálat azért terjedt ki a Szerződésekhez semmilyen formában nem kapcsolódó magatartásokra, mert a kérelmező azt feltételezte, hogy az eljárás alá vontak egyeztetést folytattak és folytatnak az árus lapárokra és a hirdetési árakra vonatkozóan. A versenyfelügyeleti eljárás megindítás, ugyanakkor nem alapulhat spekuláción. Az önvádra kötelezés tilalmát a kérdések feltevésénél is szem előtt kell tartani, nem kötelezhetik az eljárás alá vontat a kérdésekkel feltevése révén arra, hogy önmagát vádolja. Az együttműködés kötelezettségének követelménye a hatóságot is terhelte, a kérelmezett nem szabhatott volna ki súlyosabb bírságot, mint amit az elsőfokú hatóság végzése tartalmaz. Kérte, hogy a bíróság hívja fel a kérelmezettet arra, hogy a többi eljárás alá vontat is nyilatkoztassa arra vonatkozóan, hogy a feltett kérdéseket mikor kapták kézhez és azokat miként értelmezték. A vitatott végzés az eljárás „elhúzásáról” és nem „elhúzódásáról” beszél, amely azonban nem alapja a bírság kiszabásának. A Ket. 61.§ (4) bekezdése taxatív meghatározza a bírság kiszabása során figyelembe vehető szempontokat, amelyben az alapügyben vizsgált állítólagos jogsértés természete nem szerepel. A bírság kirívóan magas összegének meghatározására a végzés nem tartalmaz magyarázatot. A kérelmezőnek a válaszok megadásakor nem volt kétsége afelől, hogy azokat jól válaszolja meg. Kérte személyes meghallgatás tartását.

A kérelmezett ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem elutasítását és a kérelmező perköltségben való marasztalását kérte, a végzésben hivatkozott indokok alapján. Kifejtettem hogy a Tpv.-nek nincs olyan rendelkezése, amely a másodfokú hatóság vonatkozásában, a mérlegelési jogkörben

hozott elsőfokú döntés megváltoztatását, annak súlyosbításával megtiltaná. Az eljárás elhúzásának eredménye az eljárás elhúzódása, mely fogalmak szinonimái egymásnak.

A kérelmező kérelme **nem alapos**.

A bíróság a kérelmező kérelmét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról rendelkező 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knp.) 3. § (1)-(2) bekezdése alapján nemperes eljárásban bírálta el, amelyre a Knp. 4. §-a értelmében a Pp. XX. fejezetének rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni, amennyiben e törvényből. illetőleg a nemperes eljárás jellegéből más nem következik.

A bíróság a közigazgatási döntést a Knp. 4. §-a alapján alkalmazandó Pp. 339/A. §-a szerint, a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálta felül, és a tényállást a felek írásbeli nyilatkozatai és a becsatolt közigazgatási iratok alapján állapította meg. figyelemmel Knp. 1. § (2) bekezdésére, miszerint a törvényben szabályozott közigazgatási nemperes eljárásokban kizárólag okirati bizonyításnak van helye.

A Tpvt. 61. § (1) és (3) bekezdése értelmében, az ügyféllel, az eljárás egyéb résztvevőjével, illetve a tényállás tisztázása során közreműködésre kötelezett személlyel szemben eljárási bírság szabható ki, ha az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul, vagy azt eredményezi. Az eljárási bírság legkisebb összege ötvenezer forint, legmagasabb összege vállalkozás esetében az előző üzleti évben elért nettó árbevételének egy százaléka, vállalkozásnak nem minősülő természetes személy esetében ötszázezer forint.

A Ket. 61. § (4) bekezdése alapján, az eljárási bírság kiszabásánál a hatóság figyelembe veszi:

- a) a jogellenes magatartás súlyát és a felróhatóság mértékét,
- b) az érintett vagyoni helyzetét és jövedelmi viszonyait, továbbá
- c) az eljárási bírságnak ugyanabban az eljárásban történő ismételt kiszabása esetén az előző bírságolások számát és mértékét.

A bíróságnak jelen nemperes eljárásban abban a kérdésben kellett döntenie, hogy jogszerűen került-e sor a kérelmezővel szemben eljárási bírság kiszabására azon az alapon, hogy az adatszolgáltatást neki felróható módon – a Vj/23-054/2011. számú végzésben foglaltak szerint – nem teljesítette, és ezen magatartása az eljárás elhúzását eredményezte. A felek között az előzőekben rögzítettekkel kapcsolatban az is vitatott volt, hogy az adatszolgáltatásra felhívást tartalmazó végzésben 5., 6., 8. és 9. számon megjelölt kérdések egyértelműen kerültek-e megfogalmazásra, avagy a kérdések pontatlansága vezetett a bírságolás alapjául szolgáló magatartáshoz, ezzel mintegy kizárva a kérelmező magatartásának felróhatóságát.

A bíróság rögzíti, hogy a felek által nem volt vitatott az, hogy az eljáró hatóság adatszolgáltatást az ügy tárgyával összefüggően kérhet, melyre vonatkozóan az eljárást megindító végzés szolgál iránymutatásul. A bíróság arra mutat rá, hogy az eljárást megindító végzésből nem következik az, hogy az eljárás tárgya kizárólag a VR lapokkal hozható összefüggésbe. A végzés ugyanis egyértelműen rögzíti, hogy versenykorlátozó megállapodásra utalnak a vállalkozások közötti szerződések kölcsönös versenytilalomra vonatkozó rendelkezései, mely nem csak a VR lapokra

vonatkozik, hanem bármilyen nyomtatott lapra, és kiterjed a helyi elektronikus médiára is. Az eljárást megindító végzés szerint továbbá feltételezhető az is, hogy a vállalkozások egyeztetéseket folytattak és folytatnak az árus lapárokra és a hirdetési árakra vonatkozóan.

A fentiekből is következően a bíróság osztotta a kérelmezett azon álláspontját, hogy a szóban forgó kérdések kapcsán nem hivatkozhatott alappal a kérelmező arra, hogy azok pontatlanok voltak. Helyesen hivatkozott arra a kérelmezett, hogy az első négy kérdés kifejezetten megjelölte, hogy azok a VR lapokra vonatkoztak, míg a kifogásolt kérdések ilyen szűkítést nem tartalmaznak. A VR lapokra vonatkozó kifejezett utalás hiányában, az eljárást megindító végzésben foglalt, fentiekben részletezett vizsgálati kört is figyelembe véve, az 5., 6., 8. és 9. kérdés az eljárásindító végzés tárgyán belül került megfogalmazásra, melynek alapján a kérdések kizárólag VR lapokra vonatkozó megválaszolásának nem volt jogszerű indoka. Megalapozottan hivatkozott a kérelmezett arra is, hogy a kiforrott bírósági gyakorlat alapján az eljárás alá vont vállalkozás csak akkor mentheti ki magát az adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése alól, amennyiben kétséget kizáróan bizonyítja, hogy az adatszolgáltatási felhívás értelmetlen, érthetetlen, ellentmondó, teljesíthetetlen, illetve az ügy tárgyával összefüggést nem mutat, ezen kimentési feltételek azonban a fentiek alapján a tárgyi ügyben nem álltak fenn. E körben nem releváns az a kérelmezői hivatkozás sem, hogy az eljárás megindításául szolgáló Szerződések tárgya kizárólag a VR lapokra vonatkozik, ugyanis a feltett kérdések szövegezéséből egyértelműen megállapítható, hogy azok a VR lapok körén túlmutató információk megszerzésére irányultak. E körben a kérelmező nem hivatkozhat alappal arra, hogy a versenyfelügyeleti eljárás megindításának alapja nem lehet spekuláció, mivel a kérelmezett a Tpv. 65.§ (1) bekezdése alapján szabadon mérlegelve állapítja meg az általa, az érdemi döntés meghozatalához szükséges adatok körét, és hívja fel e körben az eljárás alá vontakat adatszolgáltatásra.

Az eljárás elhúzódásának bizonyítatlanságára vonatkozó kérelmezői állítással kapcsolatban a bíróság hangsúlyozza, hogy azon kérelmezői állítások, mely szerint más eljárás alá vontak az adatszolgáltatást később teljesítették, illetve az adatszolgáltatás körében feltett kérdéseket ők is eltérően értelmezték, az eljárás elhúzódására vonatkozó kérelmezetti megállapítás szempontjából nem relevánsak. A bíróság hangsúlyozza, hogy a Tpv. 61. § (1) bekezdésében foglalt eljárás elhúzódására vezető magatartás csakis a bírságot, azaz jelen esetben a kérelmező tekintetében értelmezhető. A bírságot alapjául szolgáló magatartást, minden adatszolgáltatásra kötelezett vonatkozásában egyedileg, a többi kötelezett magatartásától függetlenül kell vizsgálni. Az eljárás elhúzódása csak a kérelmező vonatkozásában fennálló tényállás tisztázási kötelezettség, így a kérelmező által teljesített adatszolgáltatás körében értelmezhető.

A bírság kiszabásának Tpv. 61. § (1) bekezdésében foglalt feltételei fennálltak, a kérelmező által hivatkozott körülményeket a kérelmezett a bírság kiszabása során értékelte, azt bírságcsökkentő tényezőként vette figyelembe, a Ket. 61. § (1) bekezdésében szabályozott rosszhiszeműség, illetve jelen esetben annak a hiánya pedig a Tpv. 44. §-a alapján nem volt figyelembe vehető.

A bíróság nem találta alaposnak a kérelmező Ket. alapelveinek sérelmére történő hivatkozását sem, ugyanis a Ket. alapelveinek megsértésére önmagában a végzés jogszabálysértő volta csak nyilvánvaló esetben alapítható, melyet a kérelmezőnek egyértelműen bizonyítania kell, erre azonban a nemperes eljárás során nem került sor. Az együttműködési kötelezettség sérelmére hivatkozással kapcsolatban a bíróság kiemeli, hogy a kérelmező az eljárás során nem élt a hatóság felé olyan kérelemmel, mely az adatszolgáltatási határidő meghosszabbítására, vagy a feltett kérdések

értelmezésének nehézségihez kapcsolódott volna, ugyanis a kérelmezettet ilyen irányú kérelem benyújtása esetén terhelte volna az adatszolgáltatásra kötelezett féllel szemben együttműködés kötelezettsége. Amennyiben a kérelmező nem jelzete a hatóság felé, hogy problémája van, úgy a hatóság joggal feltételezhette azt, hogy a kérelmező számára a feltett kérdések egyértelműek. E körben a kérelmező helytelenül hivatkozott arra, hogy a hatóságnak, amennyiben úgy látja, hogy az adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése körében a kérelmező által benyújtott adatok hiányosak, úgy rövid határidővel őt hiánypótlásra kellett volna felhívnia. A bíróság álláspontja szerint ugyanis, amennyiben, a kérelmező maga nem jelzi a hatóság felé az adatszolgáltatásra felhívó végzés értelmezésének problémáját, és a kért adatot szolgáltatja, úgy a hatóságnak nincs további hiánypótlási kötelezettsége.

A bíróság összecszerűségével kapcsolatban a bíróság hangsúlyozza továbbá, hogy más egyedi ügyekben kiszabott bírság, illetve a kérelmezett bírságolási gyakorlatának vizsgálata nem képezheti a jelen nemperes eljárás tárgyát. A bíráságnak mindig a konkrét ügyben elkövetett egyedi jogsértéshez kell igazodnia, figyelembe véve az ügghöz kapcsolódó valamennyi releváns körülményt. A bíróság megállapította, hogy a kérelmezett által megállapított, a kiszabható maximális bírságösszeg 0,022 %-át kitevő bírság a minimális és maximális bírság közötti tartomány alsó határához igazodik, annak további csökkentése nem indokolt, figyelembe véve azt is, hogy a bírságcsökkentő tételként figyelembe vehető tényezők között a kérelmező sem tudott olyan körülményt megjelölni, amelyet a kérelmezett ne értékelt volna.

Végezetül megjegyzi a bíróság, hogy osztotta a kérelmezett által az ellenkérelemben hivatkozottakat abban a vonatkozásban, hogy az eljárás elhúzása és elhúzódás szinonim fogalmakként a bírság kiszabásának alapjául szolgálhatnak, a vizsgált jogsértés (kartell) súlyának figyelembe vételére pedig a hatóságnak a bírság kiszabása körében lehetősége van.

A Tpv. a fellebbezés elbírálása során a Ket. 105.§ (1) bekezdésére figyelemmel a súlyosítás lehetőségét nem zárja ki, így arra a másodfokon eljáró közigazgatási szervnek lehetősége van.

A fentiek alapján a felülvizsgálati kérelemben felhozott indokok okán a bíróság a kérelmezett végzését nem találta jogszabálysértőnek, ezért a bíróság a kérelmező kérelmét, mint alaptalant elutasította.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel megjegyzi a bíróság, hogy a jelen nemperes eljárás tárgya a kérelmezetti végzés jogszerűségének felülvizsgálata, e körben a bíróság a kérelmezett értesítési gyakorlatát, a „rövid úton” való értesítések jogszerűségét nem vizsgálhatja.

A bíróság személyes meghallgatás tartását, egy tisztán jogi kérdés elbírálása kapcsán nem tartotta indokoltnak, így a kérelmező erre irányuló kérelmét mellőzte.

A bíróság a kérelmezőt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés r) pont alapján feljegyzett, 43. § (7) bekezdés szerinti 10.000,- Ft illeték megtérítésére kötelezte a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

A kérelmezett költségét a bíróság mérlegeléssel - figyelemmel az elvégzett jogi munkára, a beadványok számára, valamint az ügy bonyolultságára - 20.000,- Ft-ban állapította meg, melyet a kérelmező köteles megtéríteni a Knp. 4. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
39.Kpk.45.272/2014/12.

8

A végzés elleni további jogorvoslat lehetőségét a Knp. 3. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2014. évi június hó 27. napján

Gadaneczné dr. Horváth Eszter s.k.
bírószági titkár

A kiadmány hitelül:

